

Thánh Tâm Đức Chúa GIÊSU: Chết Lành Nhờ rước lễ 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng

số trường hợp mình chứng.

... Chuyện thứ nhất

.. Khi còn niên thiếu, sống trong nội trú, Matteo đã sốt sắng thi hành thói quen tham dự Thánh Lễ và rước lễ trong 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp. Nhưng khi rời ghế nhà trường, lăn lộn với đời, Matteo rơi vào nếp sống ăn chơi buông thả.

Chàng làm việc nơi ngân hàng, nhưng không bao lâu sau bị đuổi vì tính tình phóng túng. Chán nản, Matteo rời Ý sang sống tại Anh quốc. Nơi đây, chàng làm nghề hầu bàn, quét dọn phòng cho khách trọ. Không đầy một năm, thân tàn ma dại khi tuổi đời mới 23, Matteo thất thế trở về nguyên quán.

Sức khoẻ hao mòn và thần chết thập thò trước cửa, nhưng tâm hồn Matteo chai cứng. Chàng giả điếc làm ngơ trước mọi lời nhắn nhủ, khuyên chàng trở về với Chúa, dọn mình xưng tội rước lễ lần cuối.

Nhưng Trái Tim Chúa GIÊSU hằng dõi bước chăm sóc người con tội lỗi, đã từng yêu mến Trái Tim Ngài. Chúa soi sáng cho vị linh mục đạo đức, bạn học của Matteo, đến thăm chàng. Matteo vui mừng tiếp chuyện vị linh mục trong tư cách ngài là bạn. Vì thế, vừa khi vị linh mục trẻ tìm lời khuyên bạn dọn mình

Thánh nữ Marguerite-Marie Alacoque (1647-1690) là vị tông đồ nhiệt thành truyền bá lòng tôn sùng Thánh Tâm Chúa GIÊSU. Hay nói đúng hơn, Chúa GIÊSU đã chọn thánh nữ để tỏ bày Trái Tim Chí Thánh Từ Bi của Ngài cho toàn thể nhân loại. Thánh nữ trở thành sứ giả loan báo đặc ân Chúa GIÊSU dành cho những ai yêu mến và đền tạ Thánh Tâm Ngài. Trong lần hiện ra với thánh nữ vào một ngày Thứ Sáu năm 1688, Chúa GIÊSU long trọng phán:

“Trong mức độ tội cùng lòng từ bi Trái Tim Cha, Cha hứa với con rằng: Tình Yêu Toàn Năng Cha sẽ ban ơn hoán cải sau cùng cho những ai rước lễ 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp. Những người này sẽ không chết khi còn mắc tội trọng nhưng sẽ được lãnh nhận các Bí Tích và trong giờ sau hết, Trái Tim Cha sẽ là nơi nương náu vững vàng nhất”.

Lời Chúa GIÊSU hứa đã thể hiện trải qua bao thế hệ và còn tiếp tục cho đến tận thế. Sau đây là một

xưng tội, Matteo nói ngay: “Nếu anh không còn gì để nói thì hãy đi đi. Tôi tiếp anh vì anh là bạn chứ không phải vì anh là linh mục. Vậy xin anh hãy ra khỏi nhà .. tôi không muốn nói chuyện với linh mục!”

Vị linh mục vẫn kiên trì không thối lui. Ngài tìm lời an ủi bạn. Matteo nổi giận quát lớn:

“Anh hãy im đi. Tôi đã nói là tôi không muốn tiếp chuyện linh mục mà! Anh có chịu ra khỏi nhà này hay không?” Vị linh mục đành nói: “Nếu quả thật bạn đuổi tôi, tôi xin chào vĩnh biệt bạn”. Nói xong, cha đứng lên bước ra khỏi phòng. Nơi ngưỡng cửa, cha quay lại nhìn bạn lần cuối rồi buột miệng thốt lên:

“Đây quả là lần đầu tiên không thực hiện lời Trái Tim Chúa GIÊSU đã hứa!”

Người bệnh ngạc nhiên hỏi: “Anh lắm bầm gì thế?” Vị linh mục tức khắc trở vào phòng, bước đến gần giường và lập lại:

“Tôi nói rằng, đây có lẽ là lần đầu tiên không thực hiện lời Trái Tim Chúa GIÊSU đã hứa ban ơn chết lành cho những ai rước lễ 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp”. Người bệnh vặn hỏi: “Điều đó có dính dự gì tới tôi mà anh phải nói thế?” Vị linh mục đáp nhanh: “Sao lại không! Bạn không nhớ hồi ở nội trú, chúng mình đã từng rước lễ 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp hay sao? Bạn thi hành thói quen đạo đức này với trọn lòng kính mến Thánh Tâm Chúa GIÊSU, như lời Chúa mời gọi. Vậy mà giờ đây, bạn chống cưỡng ơn thánh, không muốn trở về với lòng từ bi bao la của Thánh Tâm Chúa GIÊSU!”

Người bệnh lặng lẽ nghe và hai hàng nước mắt chảy dài trên má. Chàng vừa khóc vừa nói: “Bạn hãy mau mau giúp tôi, đừng bỏ rơi người bạn khốn cùng đáng thương! Xin bạn mời vị linh mục ở giáo xứ gần đây, đến ngay giúp tôi dọn mình chết lành”.

Chàng thanh niên Matteo đã lãnh nhận đủ các Bí Tích sau cùng và êm ái trút hơi thở trong ơn nghĩa Chúa, đúng như lời Thánh Tâm Chúa GIÊSU đã hứa cho những ai sốt sắng rước lễ 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp.

... Chuyện thứ hai xảy ra tại Guadalajara, nước Mê-Tây-Cơ.

Một tín hữu Công Giáo đã từng theo hội tam điểm đang hấp hối. Hai thành viên của hội có nhiệm vụ ngày đêm túc trực bên giường, hầu không vị linh mục Công Giáo nào có thể đến gần. Đối với họ, việc từ bỏ “hội kín” vào giây phút cuối đời và ăn năn trở lại với Chúa GIÊSU KITÔ và với Hội Thánh Công Giáo, quả là thất bại nặng nề, một ô nhục cho bè tam điểm.

Các tín hữu Công Giáo láng giềng biết rõ tình cảnh đáng thương của người bệnh. Họ thông báo cho cha Games biết. Cha là linh mục dòng Salésien Don Bosco. Cha chuyên hoạt động tông đồ nơi giới sinh viên tại đại học thành phố Guadalajara. Cha thuộc mẫu người có chí khí hào hùng, không nản lòng hoặc chùn bước trước bất cứ khó khăn nào.

Sau khi nghe biết sự việc, cha Games nói ngay: “Tôi sẽ đến tức khắc!” Nói xong cha làm liền. Cha cải trang thành thường dân, đầu đội mũ và cẩn thận mang theo hai khẩu súng lục, đeo hai bên hông.

Đến nơi cha dùng đầu súng gỗ mạnh ba cú trên cửa. Hai hội viên tam điểm vội ra mở cửa. Cha Games thì thầm: “Ông xếp muốn hai anh ra ngoài hứng gió một chút và uống cái gì cho khoẻ. Đến lượt tôi thay phiên hai anh”.

Hai người hài lòng với đề nghị. Họ cũng thì thầm vào tai cha Games: “Nhớ canh phòng cẩn mật, đừng để cha Games lọt vào nhà, vì cha sẽ làm hỏng mọi chuyện!” Cha Games nói ngay: “Hai đồng chí an

tâm. Cha Games mà dám xớ rớ đến đây, tớ sẽ cho cha ấy biết tay!” Vừa nói, cha Games vừa chỉ vào khẩu súng lục.

Khi hai tên canh gác đi rồi, cha Games cẩn thận khóa cửa lại rồi đến ngay giường người đang hấp hối. Cha nói lớn tiếng: “Bạn đã làm gì để đáng được ơn trọng đại này?” Người bệnh đáng thương vừa trông thấy khuôn mặt lạ với hai khẩu súng, liền thất kinh hồn vía. Cha Games vội vàng gỡ mũ và bỏ súng ra, rồi với giọng thật dịu dàng cha nói: “Tôi là cha Games. Tôi đến để giải tội và cho bạn rước lễ cùng giúp bạn dọn mình chết lành. Bạn đã làm gì để đáng Chúa ban cho ơn trọng đại này?” Người bệnh rất xúc động. Ông vừa khóc vừa nói: “Muôn vàn cảm tạ ơn Chúa cùng Đức Mẹ. Các Ngài thật trung tín. Khi còn thiếu niên con đã rước lễ đền tạ trong 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng và 5 Ngày Thứ Bảy Đầu Tháng liên tiếp. Và Thánh Tâm Chúa GIÊSU cùng Khiết Tâm Đức Mẹ đã không bỏ rơi con. Các Ngài đã ghé mắt đoái thương con trong giờ lâm tử!”

Cha Games thành công dễ dàng trong việc giúp người bệnh dọn mình xưng tội. Sau đó cha cho bệnh nhân rước Mình Thánh Chúa, rồi nhận bí tích Xức Dầu. Sau cùng, cha cho người bệnh ký vào hai tờ cam kết từ bỏ bè tam điểm và chấp nhận được ơn chết trong tư cách là tín hữu Công Giáo. Cha Games cũng đồng ký vào hai bản cam kết đó. Xong xuôi mọi sự, cha để lại một bản trên bàn gần giường người bệnh còn bản kia cha mang về.

Khi hai hội viên tam điểm trở lại và thấy tờ cam kết, họ chỉ còn biết kêu lên: “Quả là cha Games đã làm được điều này. Đáng lý mình không nên để cha vào nhà mới phải”. Nói rồi, họ thất vọng bỏ đi. Và cha Games có thể tự do trở lại giúp người hấp hối cho đến khi ông ta trút hơi thở cuối cùng.

Sau này, chính hai hội viên kia cũng ăn năn thống hối và được cha Games giúp đỡ, đưa về với Hội Thánh Công Giáo.

... Chuyện thứ ba xảy ra tại giáo xứ Thánh Nicola ở Melicucco, vùng Reggio Calabria, miền Nam nước Ý.

Đầu thập niên 1940, Anna được bầu làm Đoàn Trưởng Hội Công Giáo Tiến Hành, ngành thiếu niên. Anna rất có lòng tôn sùng Thánh Tâm Chúa GIÊSU. Cô hằng say cổ động các thành viên trẻ sốt sắng tham dự Thánh Lễ và rước Mình Thánh Chúa trong 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp.

Ba năm sau, Anna thành công trong việc thuyết phục Antonio, đoàn viên Công Giáo Tiến Hành nguội lạnh. Antonio đều đặn đến nhà thờ xưng tội, tham dự Thánh Lễ và rước lễ trong 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tục. Antonio thi hành công việc đạo đức với trọn lòng kính mến Thánh Tâm Chúa GIÊSU, Vị Vua và là Anh Hùng Lý Tưởng của giới trẻ.

Antonio thi hành thói quen đạo đức ấy trong một thời gian dài. Nhưng rồi, ma quỷ, xác thịt và thế gian lôi kéo, Antonio bị sa ngã. Chàng không lãnh nhận các bí tích nữa và sống buông thả. Chàng dan díu với Giovanna một phụ nữ ly dị chồng và đang sống một mình. Giovanna và Antonio trở thành đôi tình nhân sống ngoài luật lệ gia đình và Giáo Hội. Nhưng Giovanna thuộc về dòng tộc khá giả. Carlo – em trai Giovanna – không chấp nhận lối sống “lãng loạn” của chị. Theo tâm thức thời ấy, đó là một ô nhục cho gia đình. Carlo tìm cách thủ tiêu Antonio để giải thoát chị khỏi vòng tay nhân tình.

Carlo chờ đợi cơ hội thuận tiện. Một ngày Carlo rút súng bắn vào người Antonio mấy phát liên tục. Antonio ngã gục trên vũng máu, nhưng chàng chưa tắt thở. Người ta chở ngay chàng đến Nhà Thương.

Nghe tin không lành, Anna tức tốc đến thăm người hấp hối. Nàng lựa lời an ủi Antonio. Sau cùng, Anna nghiêm giọng nói: “Nếu đúng như lời người ta đồn thổi thì thật là anh đang tẩy rửa tội lỗi mình bằng chính máu anh!” Antonio thều thào đáp: “Đúng như lời chị nói!” Anna liền mời cha sở đến. Cha sở hỏi Antonio có muốn lãnh nhận các bí tích lần cuối cùng không. Chàng đáp ngay: “Thưa Cha có”. Cha sở lại hỏi: “Nhưng trước hết, cha xin hỏi con, con có bằng lòng tha thứ cho người đã giết chết con không?” Antonio trả lời: “Thưa có, con sẵn sàng tha thứ cho kẻ sát nhân”. Sau đó, Antonio sốt sắng xưng tội, rồi lãnh nhận Mình Thánh Chúa làm của ăn đàng và chịu phép Xức Dầu Bệnh Nhân.

Mấy giờ sau, Antonio êm ái trút hơi thở cuối cùng, trên gương mặt điểm niềm an bình và niềm vui khó tả.

... Chuyện thứ bốn xảy ra trên đảo Tahuata, nằm trong Thái Bình Dương.

Trọn một gia đình ngoại giáo xin trở lại Công Giáo và lãnh nhận Bí Tích Rửa Tội. Nhưng rồi chẳng bao lâu sau, cả gia đình trở lại với thói tục mê tín dị đoan, thờ ma lạy quỷ như trước, ngoại trừ Rotaria, 14 tuổi. Rotaria vừa học xong nơi trường các nữ tu dòng thánh Giuse thành Cluny. Cô gái ngoan hiền đức hạnh. Rotaria cương quyết giữ vững Đức Tin, không chạy theo các tà thần dối trá. Thảm thương thay, cha mẹ cùng tất cả các anh chị em trong gia đình hòa nhau bách hại cô gái. Mọi người muốn cô thiếu nữ chối bỏ Đức Tin Công Giáo. Đồ ngọt không được, họ chuyển sang việc nguyện rửa và đánh đập cô. Bị làm khổ vừa thể xác vừa tinh thần khiến Rotaria lâm trọng bệnh. Chưa hết, cô gái bị điên khùng mất trí.

Một thời gian ngắn đó, cha Orens, linh mục thừa sai Công Giáo đặt chân lên đảo Tahuata để rao truyền Tin Mừng. Cha Orens kể lại:

Khi biết chuyện, tôi liền đến thăm Rotaria. Vừa nghe tôi gọi đích danh, Rotaria bỗng như trở lại trạng thái bình thường và hỏi: “Ngài là ai?” Tôi trả lời: “Cha Orens”. Rotaria nở một nụ cười làm rạng rỡ khuôn mặt tái xanh. Tôi hỏi: “Rotaria, con cảm thấy như thế nào?” Cô gái đáp ngay: “Thưa cha con mệt lắm, sắp chết rồi!” Nói xong câu này, Rotaria bỗng đứng thẳng người lên, giơ tay chỉ một người vô hình đang đứng trước mặt và hét lớn: “Đây là kẻ đã làm cho tôi phải ra nông nỗi này!” Nghĩ rằng cô gái lên cơn điên, nên tôi lựa lời an ủi. Rotaria hạ cơn giận, bình tĩnh trở lại, rồi với gương mặt thật buồn bã cô bé nói với tôi: “Nhưng những gì con vừa nói là đúng sự thật đấy cha à!” Tôi âu yếm khuyên nhủ: “Nhưng dù sự thật là như thế, Chúa cũng đâu có dạy chúng ta phải lấy ác báo ác?” Rotaria gục gặt đầu và nhỏ nhẹ đáp: “Cha nói đúng. Vậy Chúa có tha tội cho con không?” Tôi trả lời: “Con biết rõ là Chúa luôn tha thứ cho những ai thành tâm thống hối”. Rotaria nói ngay: “Vậy thì con xin xưng tội tức khắc”. Thấy tình thế thuận lợi, tôi giải tội liền cho Rotaria. Nhưng sau khi tôi ra về, cô gái lại rơi vào cảnh điên khùng như trước. Chỉ có điều lạ là cứ mỗi lần tôi đến thăm thì Rotaria trở lại trạng thái của người bình thường.

Bệnh tình của cô thiếu nữ cứ mỗi ngày một nặng thêm. Tôi rất muốn mang Mình Thánh Chúa cho Rotaria, nhưng không biết phải làm thế nào. Vào một ngày Thứ Sáu Đầu Tháng, tôi đến thăm và hỏi cô bé có muốn rước Mình Thánh Chúa làm của ăn đàng không. Trước mặt mọi người trong gia đình, Rotaria mạnh mẽ trả lời có. Tôi ra về ngay và mang Mình Thánh Chúa đến .. Rotaria xin mẹ và chị giúp mặc vào mình chiếc áo trắng tinh rồi nghiêm trang xin tôi trao Mình Thánh Chúa. Xong, Rotaria lại xin tôi ban phép Xức Dầu Bệnh Nhân .. Rotaria lên cơn hấp hối và êm ái trút hơi thở cuối cùng vào Chúa Nhật tiếp liền sau đó..

Sau khi Rotaria qua đời, tôi được biết lúc còn là học sinh của các nữ tu dòng thánh GIUSE, Rotaria đã từng thi hành việc đạo đức rước lễ 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp.

... Chuyện thứ năm xảy ra tại làng quê trong vùng Piemonte, miền Bắc nước Ý.

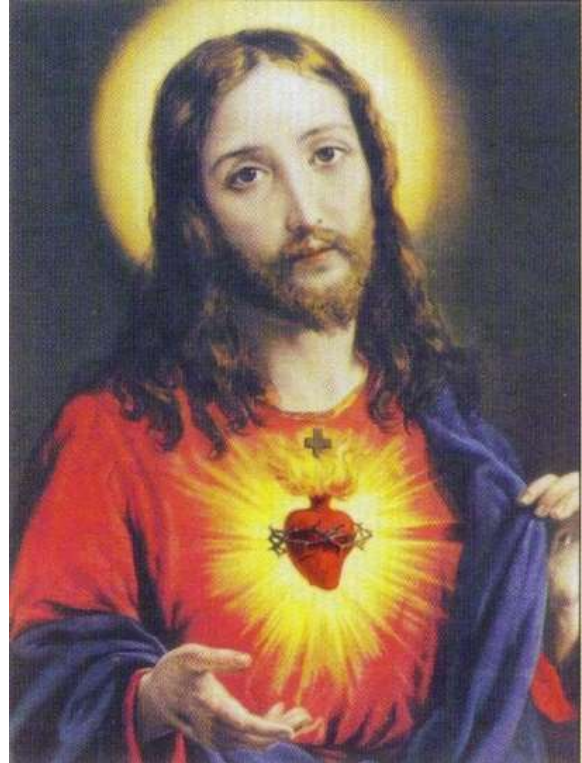
Năm 1913, Cha Giovanni được chỉ định làm cha phó. Vị tân linh mục rất nhiệt thành với sứ vụ. Ngài giảng dạy và khuyên bảo mọi người sốt sắng lãnh nhận các Bí Tích, đặc biệt là hai Bí Tích Thánh Thể và Giải Tội. Và để cho công cuộc mục vụ có kết quả tốt đẹp, cha Giovanni bắt đầu truyền bá lòng tôn sùng Thánh Tâm Chúa GIÊSU. Cha mời gọi mọi con chiên bốn đạo trong giáo xứ sốt sắng thi hành việc đạo đức: tham dự Thánh Lễ và rước lễ trong 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp.

Hầu hết các tín hữu trong giáo xứ thi đua đáp lời mời gọi của cha phó. Nhưng anh Paolo, một người cha gia đình, trạc tuổi 30, không mấy để ý tới lời khuyên. Anh chỉ lo công việc đồng áng. Sau lễ Phục Sinh năm 1914, cha phó Giovanni đích thân đến gặp và nói chuyện với anh Paolo. Cha mời anh tham dự Thánh Lễ và rước lễ trong 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp. Anh Paolo lễ độ đáp lời: “Thưa cha, bây giờ con đã hiểu rõ tầm quan trọng của lời cha khuyên dạy. Con hứa sẽ làm theo lời cha. Nhưng xin cha đợi đến tháng 10, nghĩa là qua mùa hè này. Công việc đồng áng trong mùa hè quá nặng nhọc, mà việc giữ chay Thánh Thể quá khổ khê, nên con không thể thi hành được. Nhưng ngay Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng 10, con sẽ bắt đầu tham dự thánh lễ và rước lễ. Con xin hứa danh dự với cha như thế”.

Là một nông dân lực lưỡng, đang dồi dào sức khỏe, bỗng vào ngày Chúa nhật 9-8-1914, anh Phaolo phải nằm lại giường, không chỗi dậy đi lễ được. Mọi người trong nhà cứ tưởng đây là cơn bệnh nhẹ sẽ qua đi. Nhưng đến 9 giờ tối, mặc dầu không có dấu hiệu hiểm nguy, anh Phaolo cứ nặng nề đòi rước cha phó đến cho anh xưng tội và lãnh nhận các Bí Tích sau cùng. Ai ai cũng ngăn cản. Thứ nhất, bệnh tình anh không có gì hiểm nguy. Thứ hai, đã quá muộn, không nên quấy rầy cha phó. Đợi sáng hôm sau xin cha đến cũng còn kịp. Nhưng anh Phaolo cứ nài nỉ cho bằng được. Không nỡ từ chối lời hứa con trai yêu dấu, chính bà mẹ anh Phaolo đích thân đến gặp và mời cha đến nhà.

Cha phó mau mắn đến ngay. Anh Phaolo vô cùng cảm động và không ngớt lời xin lỗi cũng như cảm ơn cha phó. Anh nói: “Muôn vàn cảm ơn cha vì cha đã nhận lời đến. Con rất mong gặp cha. Cha có nhớ là đã có lần con hứa với cha con sẽ thi hành việc đạo đức: tham dự thánh lễ và rước lễ trong 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp không? Nhưng bây giờ thì không thể được nữa rồi. Chính Thánh Tâm Chúa GIÊSU bảo con phải mời cha đến ngay để được lãnh nhận các Bí Tích sau cùng.

Cha phó Giovanni sẵn sàng giúp anh Phaolo lãnh nhận các Bí Tích. Khi cha phó ra về thì đã nửa đêm. Đến 4 giờ sáng, cha phó trở lại thăm. Anh Phaolo vô cùng vui mừng tiếp đón cha, anh nắm chặt tay cha,

nhưng không nói được lời nào, vì sau khi cha phó ra về anh bị cấm khẩu. Đến hai giờ chiều ngày thứ hai, 10-8, anh Phaolo êm ái trút hơi thở cuối cùng, trên gương mặt điểm niềm vui thiên thần.

... Chuyện thứ sáu xảy ra tại thành Genova, miền Tây Bắc nước Ý.

Ngày 21-5-1913, Matteo, 13 tuổi, bỗng lâm trọng bệnh. Matteo đang sống với mẹ, bà Roberta.

Ngay những ngày đầu tiên, cơn bệnh ác nghiệt đã làm cho Matteo hoàn toàn bị hôn mê. Bác sĩ cho bà Roberta biết: “Cậu bé chắc chắn không có cơ may thoát khỏi cảnh hôn mê. Rất có thể, cậu bé cứ sống mãi trong tình trạng tuyệt vọng này cho đến khi tắt hơi thở cuối cùng!” Ôi, nói sao cho xiết, kể sao cho hết nỗi lòng của bà mẹ trẻ Roberta, đứng trước cơn bệnh hiểm nghèo của đứa con trai yêu dấu! Một phần vì thương con, một phần vì lo lắng cho phần rỗi linh

hồn của con. Bà Roberta đau đớn thầm nghĩ: “Nếu Matteo cứ ở mãi trong tình trạng hôn mê rồi qua đời, mà không được chịu các Bí Tích sau cùng, thì sợ rằng, cậu bé sẽ bị trầm luân đời đời trong hỏa ngục! Chỉ có một điều an ủi duy nhất, đó là: Matteo đã bắt đầu sốt sắng thi hành việc đạo đức tham dự thánh lễ và rước lễ trong mấy Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp. Không lẽ Thánh Tâm Từ Bi Nhân Hậu của Chúa GIÊSU lại bỏ rơi Matteo trong những giây phút ngặt nghèo của đời sống sao??” Nghĩ thế, nên lòng bà Roberta đầy tràn niềm tin tưởng nơi sự Quan Phòng của Chúa.

Trong vòng 15 ngày liên tiếp, kể từ ngày 21-5, Matteo hoàn toàn mê man bất tỉnh. Mãi cho đến chiều thứ năm 5-6-1913, tức là trước ngày Thứ Sáu Đầu Tháng, Matteo bỗng ra khỏi cơn hôn mê, như ra khỏi một giấc ngủ dài. Mọi người trong gia đình vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Cậu bé ngơ ngác, ngược đôi mắt thơ ngây hỏi mẹ: “Ngày mai là ngày thứ mấy hở mẹ?” Bà Roberta âu yếm cúi xuống hôn trên trán con và nhỏ nhẹ trả lời: “Ngày mai là Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng, con ạ”. Matteo chớp chớp đôi mắt trong dáng điệu lo lắng và nói với mẹ: “Chết rồi mẹ ơi, nếu con bị bệnh như thế này thì làm sao ngày mai con có thể tham dự Thánh Lễ và rước lễ được hở mẹ?” Bà Roberta bình tĩnh trả lời: “Đừng lo con ạ, nếu con không đi nhà thờ để rước Chúa GIÊSU được thì chính Chúa GIÊSU – Đấng vô cùng nhân ái và hằng yêu thương con trẻ – sẽ đích thân đến tận giường thăm con!”

Nói chuyện với con xong, bà Roberta tức tốc chạy đến nhà xứ mời cha sở đến thăm Matteo. Cha sở vội vàng đến ngay. Matteo vui mừng đón chào cha sở. Cậu bé sốt sắng dọn mình xưng tội và lãnh nhận Bí Tích Giải Tội. Xong, Matteo yên lặng cầu nguyện trong giây lát. Nhưng liền sau đó, Matteo lại rơi vào cảnh hôn mê như trước. Cho đến sáng hôm sau, khi cha sở mang Mình Thánh Chúa GIÊSU đến thì lạ lùng thay, Matteo lại tỉnh giấc, mở mắt ra và nhận biết cha sở. Cậu bé sung sướng lãnh nhận Mình Thánh Chúa GIÊSU. Rồi, giống như buổi chiều hôm trước, sau một giây lát cầu nguyện, Matteo lại rơi vào cảnh hôn mê. Lần này thì Matteo không ra khỏi cơn hôn mê nữa. Cậu bé mê man bất tỉnh trong vòng 12 ngày.

Đến ngày thứ ba 18-6-1913, Matteo êm ái trút hơi thở cuối cùng, trên khuôn mặt trong trắng thơ ngây điểm một nụ cười hồn nhiên thiên thần, như lời chào già biệt an ủi mẹ hiền, bà Roberta ..

... Chuyện thứ bảy xảy ra nơi thành phố Louvain, thuộc vương quốc Bỉ.

Một phụ nữ Công Giáo vừa đạo đức vừa giàu có tên là Catarina. Bà Catarina đặc biệt có lòng kính mến Thánh Tâm Chúa GIÊSU. Bà thường xuyên và liên lý thi hành việc đạo đức tham dự Thánh Lễ và rước lễ trong 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp.

Bỗng một ngày, bà Catarina cảm thấy mệt. Đó là ngày gần kề Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng. Bà cảm thấy lo âu vì không thi hành được việc đạo đức theo thói quen vẫn làm. Bà liền xin người nhà đi rước cha sở đến cho bà lãnh nhận các Bí Tích Sau Cùng. Cha sở vội vàng đến ngay. Cha giải tội cho bà theo như lòng bà ước nguyện. Nhưng cha quyết liệt từ chối không trao Mình Thánh Chúa cho bà cũng không ban cho bà Bí Tích Xức Dầu Bệnh Nhân. Cha nói: Bà không đau nặng đến nỗi cần phải lãnh nhận “Cửa Ăn Đàng” và chịu phép “Xức Dầu” lần cuối ..

Để trấn an bệnh nhân, cha sở cho mời bác sĩ Levebre đến. Bác sĩ là giảng sư nổi tiếng của đại học Công Giáo thành phố Louvain. Vừa trông thấy bác sĩ, bà Catarina vội vàng nói: “Thưa bác sĩ, tôi đang đi vào giai đoạn cuối đời, do đó, tôi ước ao được lãnh nhận 2 Bí Tích Thánh Thể và Xức Dầu”. Nghe bệnh nhân nói thế, bác sĩ đáp: “Thưa bà, để lãnh nhận các Bí Tích Sau cùng, cần phải ở trong tình trạng nguy cấp. Trong khi bà vẫn khỏe mạnh, không gặp hiểm nguy nào cả. Vì thế, tôi hoàn toàn đồng ý với cha sở, từ chối ban cho bà các Bí Tích Sau Cùng”.

Mặc dầu nghe bác sĩ nói vậy, bà Catarina vẫn một mực cả quyết mạng sống bà lâm nguy. Rồi bà nài nỉ xin cha sở ban các Bí Tích cho bà. Bà khẩn khoản đến độ cha sở xiêu lòng. Cha mang Mình Thánh Chúa cho bà. Vừa rước Chúa GIÊSU xong, bỗng bà Catarina hoàn toàn bị kiệt lực. Cha sở tức tốc làm phép xức dầu cho bà. Chịu phép xức dầu xong, bà Catarina thều thào: “Giờ đây, phải bỏ lại tất cả!”

Và sự thật đúng như câu bà Catarina nói. Bà ra đi để lại người chồng trung hậu với bốn đứa con ngoan hiền và một tài sản kếch sù!

Bà Catarina lập lại một lần nữa: “Giờ đây, phải bỏ lại tất cả. Đó chính là thánh ý Thiên Chúa. Tâm lòng tôi bằng an”. Nói xong, bà êm ái trút hơi thở cuối cùng, trước sự hiện diện của cha sở, bác sĩ Levebre, người chồng yêu dấu và bốn đứa con.

.. Chuyện thứ tám xảy ra tại xứ đạo vùng quê nước Ý và do Cha Sở kể lại.

Buổi sáng tinh sương một ngày Thứ Sáu Đầu Tháng, tôi giật mình thức giấc vì tiếng ồn ào cãi cọ, vọng sang nhà xứ. Tôi ra ban-công xem chuyện gì xảy ra.

Đó là ngôi nhà ông Mario. Mọi người trong gia đình xúm nhau hết lời nhiếc mắng, chửi rủa ông. Lý do là đang mùa gặt mà ông Mario thức dậy thật sớm đi lễ và rước lễ vào ngày Thứ Sáu Đầu Tháng! Trong khi đó ông bỏ mặc công việc bừa bộn ngoài đồng cho thợ gặt. Vào thời kỳ ấy, chưa có Thánh Lễ cử hành vào ban chiều. Và việc giữ chay rước lễ rất nghiêm ngặt: bắt đầu từ nửa đêm cho đến khi chịu lễ, không được ăn uống thức gì!

Bình thường ông Mario rất nóng tính. Nhưng hôm ấy tôi thấy ông thật điềm tĩnh và nhẫn nhục. Ông im lặng lắng nghe mọi người la lối om sòm. Sau cùng ông cất tiếng:

- Mấy người có để yên cho tôi nói một lời không?

Họ đáp ngay:

- Thì nói đi, nói thử nghe xem sao!

Ông Mario dềnh hắng giọng rồi trịnh trọng tuyên bố:

- Nếu có ai hứa cho tôi mẫu đất với đủ loại cây ăn trái như chanh cam quít bưởi táo lê mận .. với điều kiện tôi phải đi lễ và rước lễ 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp .. thì mấy người nói sao?

Ai nấy nhao nhao trả lời:

- Nếu được như thế thì đồng ý cho đi xem lễ và rước lễ 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp!

Ông Mario cao giọng tiếp lời ngay:

- Mấy người thật là quân kém Đức Tin! Khi chết, tôi sẽ bỏ lại tất cả tài sản gia nghiệp. Trong khi đó Thiên Đàng đáng giá gấp trăm triệu triệu lần cái mẫu đất đủ loại cây ăn trái kia! Và tôi có thể hưởng phúc Thiên Đàng với việc thi hành 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tục. Nếu thợ không chịu gặt lúa trong lúc tôi vắng mặt thì không sao cả. Đối với tôi, việc đi lễ và rước lễ vào Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng quan trọng hơn nhiều!

Mấy năm dài dằng dẳng trôi qua. Một ngày ông Mario ngã bệnh. Độ một tuần lễ sau, vào một buổi tối mùa đông, tôi trở về nhà xứ lúc quá 11 giờ đêm. Tôi thấy nhà ông Mario vẫn còn đèn sáng. Tôi bỗng nảy ra ý nghĩ sang thăm ông. Tuy nhiên, tôi cảm thấy hơi ngại ngùng vì trời đã khuya ..

Không ngờ ông Mario thật vui mừng tiếp đón tôi. Tôi lấy ghế ngồi cạnh giường ông và chúng tôi nói đủ mọi thứ chuyện. Xong, tôi đứng lên chào ông và ra về. Lúc vừa khép nhẹ cánh cửa phòng, tôi nghe tiếng ông Mario gọi lại. Tôi trở vào thì ông thưa:

- Xin Cha giải tội cho con.

Tôi nói:

- Thôi để lần khác. Bây giờ đã khuya rồi. Ông ngủ đi. Vả lại bệnh tình ông chưa có gì trầm trọng.

Nhưng ông nài nỉ:

- Tốt hơn Cha cứ giải tội cho con ngay bây giờ đi!

Tôi chịu ý ông. Tôi giải tội cho ông và cùng ông đọc một vài kinh. Sau đó tôi ra về. Một lúc sau, tôi nghe tiếng khóc vọng sang. Thì ra ông Mario trút hơi thở cuối cùng sau khi sốt sắng xưng tội và cầu nguyện chung với tôi.

... Chuyện thứ 9 xảy ra tại Catania, thủ phủ đảo Sicilia ở miền Nam nước Ý.

Đó là thời kỳ chế độ phát-xít (1922-1945) tung hoành tàn phá đất nước dưới thời nhà độc tài Benito Mussolini (1883-1945) cai trị.

Hồi ấy, luật sư Pietro Angelo Mammana làm tỉnh trưởng Catania. Ông thật quyền uy độc đoán, nhưng trong tỉnh lại đầy dẫy tệ đoan. Ông còn là người bài xích tôn giáo, chế nhạo hàng giáo phẩm và khinh thị các Linh Mục, mặc dầu ông là tín hữu Công Giáo từ lúc mới lọt lòng mẹ! Ông quên mất nguồn gốc Kitô của mình để chạy theo bọn phát-xít, làm hại nước hại dân và làm cho Giáo Hội Công Giáo tại Ý phải điêu đứng, khốn-khổ ..

Một ngày, người bạn thân đến thăm luật sư Mammana. Vừa bắt tay bạn xong, ông cho bạn một cái tát nẩy lửa. Lý do chỉ vì người bạn mang trước ngực huy hiệu Công Giáo Tiến Hành. Chưa hết, ông còn thẳng tay giật mạnh tấm huy hiệu quăng xuống đất. Rồi vừa lấy chân đạp trên chiếc huy hiệu ông vừa khiêu-khích:

- Tao thách mày dám đi thưa với vị Giám Mục của mày đó!

Vào một ngày mùa hè trong thời đệ nhị thế chiến 1939-1945 nơi dinh thự Trecastagni, ông Mammana ngồi nơi sân hút thuốc lá phi phèo. Cạnh ông, người tài xế loay hoay chuyển xăng từ xe hơi này qua chiếc xe khác. Bỗng xăng bốc lửa cháy bùng. Tài xế nhanh trí lanh chân thoát kịp. Còn ông tỉnh trưởng chậm chạp nên bị lửa chụp lên mình đốt cháy phằng phằng!!!

Tất cả gia nhân hoảng kinh hồn vía. Mọi người chạy lấy mình phủ lên người ông, dập tắt lửa cháy. Rồi họ tức tốc chở ông tỉnh trở về nhà thương "Vittorio Emmanuele" của thành phố. Lửa thiêu rụi làn da khiến thịt lòi ra, trông vừa kinh khiếp, vừa đau đớn vô cùng.

Trong cơn đau tột cùng, ông Pietro Angelo Mammama vẫn còn tỉnh táo. Ông xin mời ngay Linh Mục đến ban cho ông các bí tích sau cùng. May mắn thay, phòng bên cạnh có Cha Giuseppe Consoli đang điều trị. Cha đến liền. Ông Mammama thều thào nói:

- Thưa Cha, khi ngọn lửa phủ kín người, con nghe một tiếng nói: "Đáng lý con phải chết và rơi xuống Hỏa Ngục, nhưng lòng Từ Bi THIÊN CHÚA thương xót con, vì con đã thực hành 9 Ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp" .. Nếu con không từng làm việc đạo đức này khi còn niên thiếu, hẳn giờ đây con đang lao mình xuống Hỏa Ngục!!!

Nói xong, ông Mammama sốt sắng dọn mình xưng tội, rước Mình Thánh Chúa và chịu phép Xức Dầu. Ông lãnh nhận các bí tích sau cùng với lòng thống hối chân thành và lòng đạo đức sâu xa. Rồi ông cương quyết không tiếp bất cứ ai, kể cả người thân yêu và các bạn hữu. Ông chỉ xin gặp duy nhất Cha Giuseppe Consoli. Ông tha thiết xin Cha giúp ông dọn mình chết lành.

Trong cơn đau đớn, vừa thể xác vừa tinh thần, ông chỉ lặp đi lặp lại:

- Tôi bị như thế này là cân xứng với tội lỗi tày trời của tôi!

Cơn hấp hối kéo dài 15 ngày. Sau đó ông Pietro Angelo Mammama êm ái trút hơi thở cuối cùng, gương mặt thật bình an vì đã giao hòa với THIÊN CHÚA.

9 Câu chuyện được ơn chết lành, thực hiện lời Đức Chúa GIÊSU long trọng phán với thánh nữ Marguerite-Marie Alacoque:

- Trong mức độ tội cùng lòng từ bi Trái Tim Cha, Cha hứa với con rằng: "Tình Yêu Toàn Năng của Cha sẽ ban ơn hoán cải sau cùng cho những ai rước lễ 9 ngày Thứ Sáu Đầu Tháng liên tiếp. Những người này sẽ không chết khi còn mắc tội trọng nhưng sẽ được lãnh nhận các Bí Tích và trong giờ sau hết, Trái Tim Cha sẽ là nơi nung nấu vũng vàng nhất.

("Sembra Impossibile .. eppure è così", Editrice Comunità, 1992)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt